

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 4 juni 2008 in zaak nr. 07/47900 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) aan (hierna: de vreemdeling) met ingang van 6 april van dat jaar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juni 2008, verzonden op 6 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling klaagt in de grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij geen procesbelang heeft bij de beoordeling van het beroep tegen het besluit van 27 november 2007 waarbij aan haar op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) een verblijfsvergunning is verleend. Zij betoogt dat zij procesbelang heeft, omdat in het besluit in het geheel niet gemotiveerd wordt waarom aan haar geen verblijfsvergunning is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 en zij thans niet kan nagaan om welke redenen de staatssecretaris van oordeel is dat zij niet in aanmerking komt voor een vergunning op één van die gronden. Zij kan zich daardoor, vooruitlopend op de situatie dat de verblijfsvergunning op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt ingetrokken of niet wordt verlengd, op een dergelijke situatie niet adequaat voorbereiden, mede vanwege de mogelijk lange duur van de procedure.

2.1.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 maart 2002 in zaak nr. 200105914/1; AB 2002, 132) kan een belanghebbende bij de terzake bevoegde rechter slechts opkomen tegen een besluit, indien hij bij het instellen van dat rechtsmiddel enig belang heeft, in die zin dat hij daardoor in een gunstiger rechtspositie zou kunnen geraken. Op grond van het wettelijk stelsel, zoals dat de wetgever voor ogen heeft gestaan en diens bedoeling om procederen voor een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, op een andere grond zoveel mogelijk te voorkomen, moet ervan worden uitgegaan dat het besluit, waarbij de vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste

lid van artikel 29 van de Vw 2000. Gelet hierop, heeft de vreemdeling hangende de geldigheidsduur van de hem verleende vergunning geen belang bij het instellen van beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit. Zulk belang kan ontstaan, indien op de voet van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 tot intrekking dan wel niet-verlenging van die vergunning wordt besloten. Alsdan zal de terzake bevoegde rechter kunnen treden in een oordeel over de grond waarop de verblijfsvergunning is verleend en de gronden waarop die niet is verleend.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 juni 2008 in zaak nr. 200800038/1; www.raadvanstate.nl) moet, nu tijdens de behandeling van de Vw 2000 in de Tweede Kamer der Staten-Generaal het in het oorspronkelijke wetsvoorstel opgenomen artikel 40 (thans 42), tweede lid, dat ertoe strekte dat bij de inwilliging van een aanvraag om een asielvergunning bepaalde tijd vermelding van de motivering in de desbetreffende beschikking achterwege kon blijven, bij de derde nota van wijziging van dat wetsvoorstel (Kamerstukken II 1999/2000, 26 732, nr. 73) is komen te vervallen, ook bij een besluit als vorenbedoeld een motivering worden gegeven en is die motivering bepalend voor dat besluit.

De Afdeling heeft voorts eerder overwogen (uitspraak van 14 juni 2005 in zaak nr. 200500090/1, aangehecht ter voorlichting van partijen) dat het enkele verkrijgen van een motivering, welke ten grondslag ligt aan de hem verleende verblijfsvergunning, de vreemdeling niet een gunstiger materiële rechtspositie kan verschaffen, zodat hij op die grond geen belang heeft bij het door hem bij de rechtbank ingestelde beroep.

2.1.2. Het reeds bij de verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kunnen kennismaken van de motivering die ten grondslag ligt aan de weigering van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000, kan voor de vreemdeling weliswaar in processueel opzicht relevant zijn, maar verschaft haar niet een gunstiger materiële rechtspositie. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat thans onzeker is, of de verleende verblijfsvergunning binnen vijf jaar zal worden ingetrokken op de voet van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, of gevolgd zal worden door een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Indien tot intrekking dan wel niet-verlening van de vergunning wordt besloten, zal daarbij die motivering alsnog kunnen worden verkregen en zal de terzake bevoegde rechter kunnen treden in de toetsing van het oordeel over de gronden waarop de verblijfsvergunning niet is verleend.

2.2. Het vorenoverwogene leidt tot de slotsom dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de vreemdeling geen belang heeft bij het door haar tegen het besluit van 27 november 2007 ingestelde beroep. Het hoger beroep is derhalve kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. A.W.M. Bijloos, leden, in tegenwoordigheid van
mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

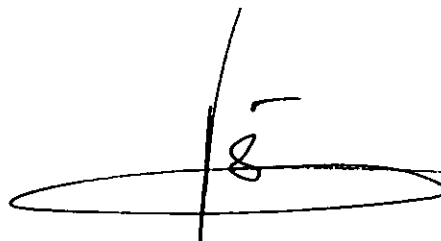
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 januari 2009

314-563.

Verzonden: 14 januari 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

productie 1

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 07/47900

Inzake : eiseres,
gemachtigde mr. A. Portier, advocaat te Arnhem,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

Bij fax van 24 december 2007 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van 27 november 2007, verzonden 28 november 2007. Bij dit besluit heeft verweerder de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ingewilligd in die voege dat eiseres met ingang van 6 april 2007, geldig tot 6 april 2012, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, verleend.

De gronden van het beroep zijn bij schrijven van 24 januari 2008 ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden. De ingezonden stukken zijn in afschrift aan eiseres gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 20 mei 2008, alwaar zowel eiseres als haar gemachtigde niet zijn verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. V.A.M.W. 't Hoen.

II. OVERWEGINGEN

Eiseres heeft zich in het beroepschrift op het standpunt gesteld dat haar ten onrechte geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, of c van de Vw 2000 is verleend.

Verweerder heeft zich onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 28 maart 2002 (JV 2002/153) op het standpunt gesteld dat eiseres geen procesbelang heeft, aangezien eiseres in het bezit is gesteld van een geldige verblijfsvergunning asiel

voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 en zij zich met het instellen van beroep geen gunstigere materiële rechtspositie kan verwerven. Verweerder heeft op grond van het vorenstaande geconcludeerd tot niet-ontvankelijkheid van het beroep.

De rechtbank dient derhalve allereerst te beoordelen of eiseres belang heeft bij de inhoudelijke beoordeling van haar beroep voor zover gericht tegen de weigering van verweerder om aan eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000.

In de voormelde uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2002, heeft de Afdeling geoordeeld dat op grond van de wetsgeschiedenis er in het algemeen van uitgegaan moet worden dat de vreemdeling zich met het instellen van beroep bij de rechtbank hangende de geldigheidsduur van de hem verleende verblijfsvergunning geen gunstiger materiële rechtspositie kan verschaffen, zodat de vreemdeling op die grond geen belang heeft bij het door hem bij de rechtbank ingestelde beroep.

Voorts heeft de Afdeling in diezelfde uitspraak geoordeeld dat op grond van de wetsgeschiedenis en de in dat kader door verweerder gedane toezeggingen er vanuit moet worden gegaan dat het besluit waarbij aan de vreemdeling een verblijfsvergunning op voet van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin besloten ligt dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000.

Als algemeen uitgangspunt dient mitsdien te worden aanvaard dat de vreemdeling geen procesbelang heeft om te procederen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een andere grond als genoemd in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 dan die waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan hem is verleend. Dit algemeen uitgangspunt leidt alleen dan uitzondering in het bijzondere geval dat er toch sprake is van verschillen in de materiële rechtspositie. De rechtbank dient in de onderhavige situatie te beoordelen of er sprake is van een dergelijk bijzonder geval.

De rechtbank overweegt dat uit hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd niet blijkt dat er sprake is van een dergelijk bijzonder geval. Naar de mening van de rechtbank is de materiële rechtspositie van eiseres niet anders dan in andere zaken waarin een beslissing als de onderhavige aan de orde is.

Het beroep is mitsdien niet-ontvankelijk wegens het ontbreken van procesbelang.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. R.A. Debets als griffier en in het openbaar uitgesproken op 4 juni 2008.

Voor eensluidend afschrift:
de (wnd.) griffier

Afschrift verzonden op: **06 JUNI 2008**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

advokatenkollektiefsloetstraat I

hendry de boer
liliane van etten
ossie huber
cheryl lucassen
astrid portier
marjolein van put
jan hein van rijswijk
mieke van willigen
advokaten en prokureurs

traas deksen
jose peeze binkhorst
luana pemice
anna-maria witteveen
administratie

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
tevens per fax: 070 - 365 1380
Arnhem: 4 juli 2008

APPÈLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 07/47900

Inzake:

Geboren op:

Nationaliteit:

V-nummer:

Somalische

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
- 4 JUL 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	1/2
BEHANDELD DO:	PAR:

Geeft te kennen:

Mevrouw _____ gchoren op _____, thans woonachtig aan de _____ maar ten deze woonplaats kiezend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellante is gemachtigd en als haar gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging; dat appellante hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, (productie 1), gedateerd 4 juni 2008, en waarvan een afschrift werd verzonden op 6 juni 2008, waarbij; Het beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appèlschrift berust op de navolgende grief:

Grief 1:

*De rechtbank stelt in de 2e alinea op pagina 2 van de uitspraak dat:
Allereerst beoordeeld dient te worden of eiseres belang heeft bij de inhoudelijke beoordeling van haar beroep voor zover gericht tegen de weigering van verweerder om aan eiseres een verblijfsvergunning ausl voor bepaalde tijd te verlenen op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a,b, of c van de Vw 2000.*

De rechtbank verwijst naar de Afdelingsuitspraak van 28 maart 2002, en vervolgt in de 5^e alinea op pagina 2 van de uitspraak met:

Als algemeen uitgangspunt dient mitsdien te worden aanvaard dat de vreemdeling geen procesbelang heeft om te procederen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een andere grond als genoemd in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 dan die waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan hem is verleend. Dit algemeen uitgangspunt leidt alleen dan uitzondering in het bijzondere geval dat er toch sprake is van verschillen in de materiële rechtspositie.

En in de 6^e alinea: De rechtbank overweegt dat uit hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd niet blijkt dat er sprake is van een dergelijk bijzonder geval. Naar de mening van de rechtbank is de materiële rechtspositie van eiseres niet anders dan in andere zaken waarin een beslissing als de onderhavige aan de orde is.

Appellante kan zich hiermee niet verenigen, vanwege de onderstaande redenen.

Appellante heeft geklaagd over haar materiële rechtspositie, die verschilt van anderen die op een van de voorliggende gronden een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd hebben gekregen, omdat zij met een verblijfsvergunning op de 29d-grond nog 5 jaar lang in onzekerheid verkeert.

En appellante heeft aannemelijk gemaakt dat zij in de toekomst in grote bewijsproblemen kan komen te verkeren. Indien in een aanmeldcentrum bij de IND het vermoeden bestaat dat een asielzoeker onder een categoriaal beschermingsbeleid valt, dan wordt gevraagd af te zien van de 6 dagen rustregel bij inwilliging op de 29d-grond, er wordt vervolgens een summier nader gehoor afgenomen, waarna de rechtsbijstand in het aanmeldcentrum hooguit 3 uur de tijd krijgt om daarna te bespreken en eventueel correcties en aanvullingen in te dienen. Indien verblijf op de 29d-grond wordt verleend, krijgt de asielzoeker geen advocaat meer buiten het centrum toegewezen.

Indien de achterliggende redenen, de zogenaamde minuut, van de inwilligende beschikking wordt opgevraagd, dan kan men zo veel jaar na dato daaraan geen enkele rechten ontleen. De IND beweert dat de minuut geen onderdeel uitmaakt van die beschikking en zelfs dat die minuut niet de motivering van die beschikking inhoudt (zie productie 2: verweerschrift Minister in de soortgelijke zaak van M.L. Bah van 23 januari 2008).

Dit betekent dat een vreemdeling, zoals ook blijkt uit de door appellante aangehaalde uitspraken ernstig wordt benadeeld indien ten onrechte aan hem of haar een verblijfsvergunning op grond van een van toepassing zijnd categoriaal beschermingsbeleid wordt verleend, in plaats van dat diegene een verblijfsvergunning op een van de voorliggende gronden verkrijgt.

Verweerder kan zich aldus op het standpunt stellen dat anno 2007 niet toerekenbaar zou zijn dat

een vreemdeling geen (reis)documenten heeft overgelegd en 5 jaar later zou dat incens wel toerekenbaar kunnen zijn. Indien deze redenering door de IND ook wordt gevolgd ten aanzien van documenten ter staving van het asielrelaas, dan kan zich bijvoorbeeld de volgende situatie voordoen. Indien het categoriale beschermingsbeleid voor Zuid-Somalië wordt afgeschaft, en er wordt geen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd verleent, dan zal appellante in die procedure alsnog om overlegging van documenten worden verzocht en anders dient van haar asielrelaas (een paar jaar na dato) een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

Indien daarna het voornemen blijft bestaan om een toekomstige aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd af te wijzen dan vindt er nog een gehoor plaats, waarna de vreemdeling normaliter niet de gelegenheid krijgt om correcties en aanvullingen in te dienen op dat rapport van gehoor in het kader van een zienswijze tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd (zie Afdelingsuitspraak van 2 mei 2007, productie 3). Hetgeen vreemd mag worden geacht, aangezien de IND op dat moment ex tunc dient te toetsen of de vreemdeling niet op een van de voorliggende gronden een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd had moeten worden verleend. Dus ondanks het feit dat formeel sprake is van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, is materieel sprake van een aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd!

Op grond van die genoemde Afdelingsuitspraak krijgt de vreemdeling niet de gelegenheid om correcties en aanvullingen op een rapport van gehoor in te dienen als het een aanvraag asiel om onbepaalde tijd betreft, behalve als is gebleken van concrete omstandigheden die aanleiding geven tot een verplichting overeenkomstige toepassing te geven aan artikel 3.111, derde lid, van het Vb 2000.

Algemene conclusie: In het belang van de rechtsontwikkeling dient de Afdeling te bepalen dat er wel procesbelang ontstaat bij het doorprocederen tegen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de 29d-grond, indien de IND in het geheel niet motiveert waarom geen verblijf op een van de voorliggende gronden is verleend en zo lang de procedure inzake de (niet) verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd niet met voldoende rechtswaarborgen is omkleed.

PETITUM: Redenen waarom appellante u verzocht om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Assen van 4 juni 2008 te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr A. Portier

Bijlagen: 3 producties

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaken nos. AWB 03/23729, 03/23726, 03/23727 en
03/23728 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van
7 december 2004 in de gedingen tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 maart 2003 heeft appellant (hierna: de minister) aan (hierna: de vreemdeling), voorzover thans van belang, een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verleend. Dit besluit is aangehecht.

Bij onderscheiden besluiten van 26 maart 2003 heeft de minister aan (hierna: de vreemdelingen) een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 7 december 2004, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond en de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, de besluiten met betrekking tot de vreemdelingen vernietigd en de minister opgedragen nieuwe besluiten te nemen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 januari 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 januari 2005 hebben alle bovengenoemde vreemdelingen een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 betoogt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de vreemdeling procesbelang heeft bij de beoordeling van zijn beroep.

2.1.1. De minister heeft in voormeld besluit van 26 maart 2003 overwogen dat de vreemdeling in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) en dat, aangezien de maximale geldigheidsduur van deze vergunning ten tijde van het nemen van dat besluit is verstreken, de oorspronkelijke aanvraag mede wordt aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Vervolgens heeft de minister aan de vreemdeling een zodanige verblijfsvergunning verleend met ingang van 24 augustus 2002.

2.1.2. De rechtbank heeft overwogen dat het procesbelang van de vreemdeling is gelegen in het verkrijgen van een motivering van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.1.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 maart 2002, nr. 200105914/1, AB 2002/132) kan een belanghebbende bij de

terzake bevoegde rechter slechts opkomen tegen een besluit, indien hij bij het instellen van dat rechtmiddel enig belang heeft, in die zin dat hij daardoor in een gunstiger positie zou kunnen geraken.

Het enkele verkrijgen van een motivering, welke ten grondslag ligt aan de hem verleende verblijfsvergunning, kan de vreemdeling niet een gunstiger materiële rechtspositie verschaffen, zodat hij op die grond geen belang heeft bij het door hem bij de rechtbank ingestelde beroep. Ook overigens is procesbelang niet gebleken of aannemelijk gemaakt. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte aangenomen dat de vreemdeling procesbelang heeft bij zijn beroep.

Grief 1 slaagt.

2.1.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voorzover daarbij het beroep met kenmerk AWB 03/23729 ongegrond is verklaard.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het hiervoor overwogene, het beroep met kenmerk AWB 03/23729 niet-ontvankelijk verklaren.

2.2. In grief 2 betoogt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de vreemdelingen procesbelang hebben bij de beoordeling van hun beroepen. Dit belang zal eerst ontstaan, indien op de voet van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 tot intrekking dan wel niet-verlenging van de verleende verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd wordt overgegaan, aldus de minister.

2.2.1. Aan de vreemdelingen is bij onderscheiden besluiten van 26 maart 2003 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 verleend met ingang van 25 november 2002.

2.2.2. De rechtbank heeft geoordeeld dat de vreemdelingen een concreet en actueel procesbelang hebben bij de beoordeling van hun beroepen, aangezien niet valt uit te sluiten dat zij reeds bij de besluiten van 26 maart 2003 in het bezit hadden kunnen worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd en de materiële rechtspositie van een vreemdeling die in het bezit is daarvan, gunstiger is dan die van een vreemdeling die in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.2.3. De minister heeft niet onderkend dat de vreemdelingen niet zozeer hebben aangevoerd dat zij voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e dan wel f, van de Vw 2000 in aanmerking dienen te komen, maar dat zij zich hebben gericht tegen de in de desbetreffende besluiten van 26 maart 2003 gelegen weigering hun een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 te verlenen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 november 2002, nr. 200205120/1, JV 2003/17) is een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 gunstiger voor een vreemdeling dan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Nu de

vreemdelingen zich door verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd een gunstiger materiële rechtspositie kunnen verschaffen, hebben zij, anders dan de minister betoogt, belang bij de beoordeling van hun beroepen.

Grief 2 faalt.

2.3. In grief 3 betoogt de minister dat de rechtbank ten onrechte de beroepen gegrond heeft verklaard wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), nu de onderhavige besluiten van 26 maart 2003 geen beslissingen op bezwaar betreffen.

2.3.1. De grief is terecht voorgedragen. De rechtbank had de beroepen gegrond dienen te verklaren wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb. De grief leidt evenwel niet tot het ermee beoogde doel, nu dit op zichzelf niet kan afdoen aan de gegrondverklaring van de beroepen van de vreemdelingen.

2.4. Grief 4 mist zelfstandige betekenis.

2.5. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waarop zij rust, te worden bevestigd, voorzover het betreft de beroepen met kenmerk AWB 03/23726, 03/23727 en 03/23728.

2.6. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden verwezen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 7 december 2004, voorzover het betreft zaak no. AWB 03/23729;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep niet-ontvankelijk;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie tot vergoeding van de bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de Secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 192323091) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van Breda, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Van Breda
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2005

310-470.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,